

Ἡ «Θυσία» τοῦ Κλωντέλ

ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ Ἀθηνῶν ἡ Ἑταιρία Χριστιανικοῦ Θεάτρου ἔκαμε προχθές (Δευτέρα) τὴν πρώτη «ἐπαγγελματική» τῆς ἐμφάνισι με τὴ «Θυσία» τοῦ Πῶλ Κλωντέλ, γνωστὴ στο ἀθηναϊκὸ κοινὸν ἀπὸ τὸ 1944 πού τὴν πρωτόπαιξε ὁ θίασος Μανωλίδου — Ἀρώνη — Χόρν.

ΤΟ ΔΥΣΠΡΟΣΙΤΟ αὐτὸ ἔργο τοῦ Κλωντέλ (πρόκειται γιὰ τὴ δεύτερη σύνθεσι τῆς «Μικρῆς Βιολαίν»), ἐρμηνευμένο αὐτὴ τὴ φορὰ ἀπὸ νέους καὶ πρωτόβγαλτους ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἠθοποιούς, πιθανὸν νὰ μὴν ἀπεκάλυψε στὸ θεατὴ ὅλο τὸ μυστικὸ θάμνος τοῦ, πρέπει ὥστόσο νὰ ὁμολογηθῇ πὺς ἡ σκηνοθετικὴ ἐπιμέλεια τοῦ κ. Γ. Θεοδοσιάδη ἀπεμάκρυνε ἀπὸ τὴν παράστασι τὸν κίνδυνον τῆς προχειρότητος καὶ τοῦ ἐρασιτεχνισμοῦ. Ἀλλῶστε τόσο ἡ δ. Ἑλένη Γαέριήλ πού με πολὺ συναισθημα καὶ θερμὴ κατανόησι ἐρμήνευσε τὸ ρόλο τῆς χερουζικῆς Βιολαίν ὅσο καὶ οἱ Γ. Κανδρῆς (Πέτρος), Ν. Περέλης (Γιώκοδος) καὶ Σ. Καπατσακάλη (Μητέρα) ἀνταποκρίθηκαν ικανοποιητικὰ στις ἀξιώσεις τοῦ ρόλου τους.

ΤΟ ΘΕΜΑ ΠΟΥ πρέπει νὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ ἀναφορικὰ με τὶς «ἐπαγγελματικές» πρᾶσταισεις τῆς Ἑταιρίας Χριστιανικοῦ Θεάτρου εἶναι τὸ κατὰ πόσον ἡ αὐστηρὴ τήρησι τῶν ἐπαγγελιῶν τῆς ἡγεσίας τοῦ «περὶ θεάτρου» πού προβάλλει τὴν ἐπίδρασι τοῦ θείου νόμου πάνω στὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου καὶ εἰσάγει χριστιανικὰς ἰδέας καὶ σκέψεις» δὲν ἐγκυμονεῖ τὸν κίνδυνον νὰ τεθοῦν σὲ δευτέρῃ μοῖρα τὸ θέατρο καὶ ἡ γνήσια ποιησι γιὰ νὰ δοθῇ τὸ προβάδισμα σὲ ἔργα προγραμματικὰ πού ἐνδέχεται νὰ εἶναι δογματικῶς ὀρθόδοξα, ἀλλὰ νὰ μὴν εἶναι τέχνη.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΟΨΙ αὐτὴ ἡ δῆλωσι ὑπευθύνου παράγοντος τῆς Ἑταιρίας Χριστιανικοῦ Θεάτρου ὅτι στὸ ρεπερτόριό του θὰ περιληφθοῦν καὶ ἔργα ἀπὸ τὸ ἰνδικὸ καὶ ἀπὸ ἄλλα θέατρα, ἔργα πού ἀνταποκρίνονται σ' ἓνα γενικώτερο ἀνθρωπιστικὸ πνεῦμα, διασκεδάζει τὶς εὐλογες ἐπιφυλάξεις πού γεννᾷ τὸ ἐνδεχόμενο μίας φανατικῆς καὶ ἀκαμπτῆς τακτικῆς πού θὰ μετέβαλε ἐνδεχομένως τὸ χριστιανικὸ θέατρο ἀπὸ καθαρῶς καλλιτεχνικὸ συγκρότημα σὲ ὄργανον προσηλυτισμοῦ καὶ κοινῆς προπαγάνδας.

ΠΑΝΤΩΣ ἡ προχθεσινὴ πρώτη «ἐπαγγελματική» ἐμφάνισι τῆς Ἑταιρίας Χριστιανικοῦ Θεάτρου, ὠργανωμένη με συναισθησι καλλιτεχνικῆς εὐθύνης, δικαιολογεῖ τὴν ἐλπίδα ὅτι ὑπὸ ὠρισμένες προϋποθέσεις κάποια θετικὴ ὠφέλεια μπορεῖ νὰ προκύψῃ καὶ γιὰ τὸ θέατρο καὶ γιὰ τὸ θεατρικὸ ἐπάγγελμα εἰδικώτερα ἀπὸ τὴ νέαν αὐτὴ καλλιτεχνικὴν ἐξόρμησι.

Ο κ. ΣΤΑΘΗΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ θὰ καθιστοῦσε με τὴ διασκευὴ τοῦ θεατρικώτερου τῆ «Θυσία» ἂν δὲν ἐδίσταζε νὰ περιορίσῃ τὴν δερμπαλιστικὴν ἀκράτεια καὶ τὸν λυρικὸ φόρτον τοῦ κειμένου.

ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ